

SCHILLER INSTITUTTET

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Fred gennem økonomisk udvikling Ugeavis 32 – 2014

Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand:

»USA's højesteret nægter at gribe ind over for en domstols kendelser imod Argentina og til gavn for »gribbefonde«, som truer med at forårsage en argentinsk statsbankerot. Verden mobiliseres til støtte for Argentina, og Ruslands og Kinas præsidenter forbereder besøg til landet. Sydamerika og G77 er på vej ind i Kina-Rusland-Indien-alliancen. Afsløringer fra Hillary Clinton i den nye bog Blodfejde afdækker Obama løgne om Benghazi-angrebet, som kan føre til Obamas afsættelse. Rusland vil ikke hoppe i krigsfælden, men afstår i stedet fra at bruge militær i Ukraine. ISIS/ISIL's fremgang i Irak er det forudsigelige resultat af Tony Blairs anti-nationalstatspolitik. Vil Obama starte en ny Irakkrig?«

Læs hele Tom Gillesbergs udførlige Nyhedsorientering for juli måned, med analyse og strategi:

Lyt til de seneste nyhedsopdateringer over Radio Schiller:

www.schillerinstitut.dk

KOM TIL POLITISK ORIENTERINGSMØDE v/Tom Gillesberg:

Torsdag 21. august kl. 19.00

Schiller Instituttets kontor,
Sankt Knuds Vej 11, kld. tv.,
1903 Frederiksberg C.
Tlf.: 35 43 00 33; mobil: 51 21 72 06
Eller vær med via Google Hangouts

Kontakt Aarhus:
Janus Kramer: 28 51 87 50
Hans Schultz: 60 16 40 96

**Tag Ansvar!
Vær en Nationsbygger!**

I dette nummer:

**HOVEDARTIKEL: *Helga Zepp-LaRouche:*
Sanktioner imod Rusland er slutspillet for rovdyrkapitalisme og forberedelsen til verdenskrig,
*Læs s. 4***

USA: Repræsentanternes Hus bekræfter sit forfatningsmæssige ansvar for at bemyndige krig i en historisk afstemning, *Læs s. 1*

USA: Det er på høje tid at droppe Obama og bringe USA ind i et nyt verdenssystem og frigøre menneskehedens produktive evner, *Læs s. 2*

Den argentinske præsidents hentydning til Glass-Steagall reflekterer et sammenbrud i den britiske, imperiale kontrol, *Læs s. 3*

Argentina langer hårdt ud efter Obamaregeringen over kampen mod gribbene; siger, at suveræniteten er det eneste, relevante spørgsmål, *Læs s. 3*

Portugals Banco Espirito Santo-krise er ikke perifer, men central, *Læs s. 6*

Bail-in kommer i Portugal ved smitteoverførsel, s. 6

Det britiske Imperium er klar til at sende hele Europa ud i betalingsstandsning ved hjælp af deres gribbefonde og sanktionerne mod Rusland, *Læs s. 7*

Europæiske og russiske, politiske beslutningstagere opfordrer til handling for at forhindre en atomar konfrontation, *Læs s. 8*

USA:

Repræsentanternes Hus bekræfter sit forfatningsmæssige ansvar for at bemyndige krig i en historisk afstemning

25. juli 2014 – Efter en times debat fredag stemte Repræsentanternes Hus, med 370 stemmer mod 40 og 22, der ikke stemte, ja til House Concurrent Resolution (dvs. enslydende lovforslag samtidigt i begge Kongressens huse) 105, stillet af kongresmedlemmerne Jim McGovern (D-Mass.), Walter Jones (R-NC) og Barbara Lee (D-Calif.). Resolutionen i sin ændrede form erklærer, at »Præsidenten kan ikke udstationere eller opretholde amerikanske bevæbnede styrker i en forlænget rolle i Irak uden specifik, lovpligtig bemyndigelse til dette formål,

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

som er vedtaget på en senere dato end vedtagelsen af denne samtidige resolution.« Den erklærer også, at »Intet i denne samtidige resolution træder i stedet for kravene i War Powers Resolution« (Resolutionen om krigsbeføjelser).

Lyndon LaRouche hilste resolutionens vedtagelse velkommen som et historisk skift, der har implikationer ud over selve Irak. Kongressen har med overvældende styrke sagt, at præsident Obama ikke kan lancere en krig. Udelukkende kun Kongressen kan erklære krig, og et upartisk flertal i Kongressen har genbekræftet Forfatningen.

Den kendsgerning ligger implicit i afstemningsresultatet og debatten, at mange kongresmedlemmer erkender, at Kongressen i årevis har fraskrevet sig sine forfatningsmæssige forpligtelser, og som et resultat heraf er nationen blevet ført ind i krige på basis af løgne, samt at Autorisationen til anvendelse af militærmagt efter 11. september fra 2001 og 2002, samt i forbindelse med Irak, har ført til systemiske krænkelse af Den amerikanske Forfatning.

Denne sejr var i sandhed upartisk. Blandt dem, der stemte for resolutionen, var 180 republikanere og 190 var demokrater. 37 republikanere og 3 demokrater stemte imod. 16 republikanere og 6 demokrater undlod at stemme.

Selv om et udskrift endnu ikke er til rådighed, rapporterede kongresmedlem Ed Royce (R-Calif.), formand for Repræsentanternes Hus' Komite for udenrigsanliggender, at han forventede en »overvældende vedtagelse« af resolutionen, som blev støttet af både de republikanske og demokratiske ledere i Huset.

Den ene taler efter den anden, med Walter Jones som den første, beskrev resolutionen som »et skridt fremad i genvindingen af Kongressens forfatningsmæssige myndighed« med hensyn til spørgsmål om krig og fred. Jones citerede James Madisons erklæring, der gik ud på, at det er Kongressen, som har magten til at erklære krig og magten til at bedømme årsagerne til krig. Han erklærede, at han fortrød sin stemme til fordel for 2002-autorisationen til at anvende militærmagt i Irak og sagde, at han håbede, at autorisationerne til militær magtanvendelse fra 2001 og 2002 begge ville blive ophævet.

Kongresmedlem Jim McGovern understregede ligeledes, at resolutionen bekræfter Kongressens rolle i spørgsmål om krig og fred. Kongresmedlem Thomas Massie (R-Kentucky) erklærede, at hvis vi går i krig, må vi følge Forfatningen. Alt andet er ulovligt.

Barbara Lee understregede ligeledes, hvor vigtigt det er for Kongressen at drøfte og afgøre, hvornår nationen skal engagere sig i en krig. Hun sagde, at hun var bekymret over overskridelse af den oprindelige mission. Hun påpegede den kendsgerning, at Autorisationen til anvendelse af militærmagt fra 2001 rent faktisk blev vedtaget uden nogen debat, og at den herefter blev brugt til at føre krig i Afghanistan og retfærdiggøre drab via dronefly, samt NSA's overvågninger udleveringer.

Da kongresmedlem Adam Kinzinger (R-Ill.) sagde, at han ikke kunne støtte resolutionen, sagde kongresmedlem

McGovern, at han burde fremlægge en resolution for krig, som kunne godkendes eller afvises.

Kongesmedlem Colleen Hanabusa (D-Hawaii) sagde, at hun ville støtte den ændrede resolution, til trods for, at hun mente, den oprindelige resolution var bedre, eftersom der allerede befinder sig 1000 tropper i Irak, som er i fare. Hun bad Kongressen om at skride til yderligere handling.

USA:

Det er på høje tid at droppe Obama og bringe USA ind i et nyt verdenssystem og frigøre menneskehedens produktive evner

28. juli 2014 – Gennembruddet på BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, efterfulgt af sidste fredags længe forsinkede, upartiske tilbagevisning i Kongressen af de successive Bush-Cheney- og Obama-tyrannier betyder, at det nu ligger i vore hænder at skabe et nyt, internationalt, monetært system, baseret på en produktionsstandard, der kan forsyne menneskehedens med alle de nødvendige midler til overlevelse og velstand.

Alt imens den umiddelbare opgave i de kommende dage er at sikre, at Kongressen følger op på sin modige handling fredag og gør arbejdet færdigt ved at stille Obama for en rigsret og genindføre Glass-Steagall – før de holder pause, så sætter det kun scenen til at gå videre med et forløb for radikale ændringer, væk fra Det britiske Imperies system med monetarisme og morderisk udplyndring.

Lyndon LaRouche opfordrede i dag til indkaldelse til en international konference for at behandle spørgsmålene: Hvad er produktivitet, hvad er varefremstilling, hvad er menneskelig kreativitet? Og hvad er de afgørende forudsætninger for menneskehedens overlevelse? Han understregede, at det første skridt helt klart er genindførelsen af Glass-Steagall. Dernæst må der være en seriøs, international dialog for at fastsætte et sæt universelle standarder for måling af virkelig værdi, idet de presserende behov i alle dele af verden tages i betragtning.

Hovedprincippet er energigennemstrømningstæthed. Baseret på dette princip må konferencedeltagerne komme med svar på, hvordan man sørger for at opfylde menneskehedens behov for energi, vandforsyning og produktion af fødevarer ved at frigøre arbejdskraftens produktive evner. Dette kan ikke, understregede LaRouche, blot være et udvalg eller en liste over emner. Hvad har menneskehedens brug for, for at opretholde menneskets fremgang i dette solsystem? Dette er en udfordring på højt niveau, som kan behandles ved først at tage førende nationers nuværende, fremragende initiativer og præstationer i betragtning. Hvad gør f.eks. Kina inden for området af kolonisering af Månen? Hvad gør Indien og Kina mht. at opnå et gennembrud inden for termonuklear fusion? Vi har, understregede LaRouche, endnu ikke svarene på disse vitale spørgsmål. Det er grunden til, at det er afgørende at sammenkalde en arbejdsgruppe bestående af førende repræsentanter for de førende nationer, for at smede et nyt system, baseret på forskellige principper for produktivitet.

De gennembrud, som er kommet slag i slag, og som repræsenteredes af BRIKS-topmødet og fredagens oprør i Kongressen mod Obamaregeringens totale kollaps, åbner døren for et sandt fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig suveræne nationalstater, som John Quincy Adams forestillede sig. Ved at bringe USA efter Obama fuldstændigt ind i den udvikling, der lanceredes med BRIKS-topmødet og skabelsen af den Nye Udviklingsbank, kan vi ødelægge Det britiske Imperiums og det oligarkiske systems magt, som har forkrøblet menneskeheden i århundreder. Dette enestående mulighederens øjeblik må ikke tabes.

Det er tydeligt, at briterne er helt klar over konsekvenserne af Obama-præsidentskabets kollaps, Kongressens handlinger og udviklingen i BRIKS. De har lanceret en patetisk bagvaskelseskampagne mod den russiske præsident Vladimir Putin i håb om at bryde det nye, voksende samarbejde mellem de førende nationer i Eurasien og Sydamerika.

Dette angreb på Putin, som vi har set i de nyligt publicerede angreb i *Der Spiegel* og *TIME*, er fuldstændig inkompetent og vil mislykkes.

Ved at fuldføre processen med at fjerne Obama fra embedet gennem forfatningsmæssige midler, og genindføre Glass-Steagall, vil USA atter kunne indtage sin historiske plads blandt de førende, suveræne nationer på denne planet, idet vi går i gang med den udfordring at smede et nyt, retfærdigt system, baseret på sande, videnskabelige principper.

Den argentinske præsidents hentydning til Glass-Steagall reflekterer et sammenbrud i den britiske, imperiale kontrol

27. juli 2014 – I en videotale til et publikum i den nordlige Chaco-provins i Argentina for at fejre åbningen af et jernudsmeltningværk kom præsident Cristina Fernández de Kirchner med en utvetydig hentydning til Glass-Steagall-loven – uden at nævne den – idet hun bemærkede, at »der var en gang i USA en lov, der forbød den type spekulation«, som de rovgriske gribbefonde har beskæftiget sig med i deres krig imod Argentina.

Præsident Fernández hentydede til Glass-Steagall under en diskussion om gribbefondenes hærgen imod hendes land, ved at »opkøbe værdipapirer, som de vidste, var værdiløse, og købte dem for ingenting.« Hun antydede klart, at en lov, »som den, der engang eksisterede i USA« nu er nødvendig, fordi »en person, som opkøber misligholdte værdipapirer, har tydeligvis intet godt i sinde ... de ønsker at spekulere og se, hvordan de kan tjene flere penge ...«

Idet hendes bemærkninger kommer efter det historiske BRIKS-topmøde i Fortaleza, Brasilien, og efter fremkomsten af en helt ny, global geometri baseret på økonomisk, videnskabelig og menneskelig udvikling, vil de gøre Imperiet – og dettes sleske Barack Obama – helt vilde. »Vi har en meget stærk fornemmelse af vort historiske ansvar i dette øjeblik«, sagde hun, »for at forsvare vores model, og især for at forsvare alle argentinerne. Jeg forsvare ikke denne regering; jeg har kun kort tid tilbage, før min embedsperiode slutter, og det ville være let

for mig at underskrive et hvilket som helst stykke papir og overlade det til den næste regering. Men det er ikke, hvem jeg er. ... Vi betaler og vil fortsætte med at påtage os alle dette lands forpligtelser, for det er ikke for min regering, men for alle argentinerne.«

Den argentinske præsident gjorde det absolut klart, at hendes regerings kamp mod de sataniske gribbe i virkeligheden er en kamp mod hele det rådne, finansielle system. Det er ikke blot Argentina, som kæmper mod disse spekulative praksisser, sagde hun, »men hele verden, og jeg mener, at Argentina i dag er en global prøvesag... Hvis disse [spekulative] praksisser triumferer i verden«, sagde hun, hvem vil så ønske at gå ind i produktive investeringer, som den, der er indgået for at bygge Chacos værk til produktion af jern, »hvis man på seks år kan høste en profit i dollars på 1.608 % uden at have investeret noget som helst, eller løbet nogen som helst risiko?«

Hvis gribbene vinder, advarede hun, »bliver det meget vanskeligt i verden at omstrukturere gælden, eller at overtale folk til at investere for at reaktivere den globale økonomi, som har et presserende behov for arbejdspladser, forskning og udvikling inden for videnskab og teknologi, osv.«

Fernández de Kirchner afslørede den morderiske praksis med »bankaritmetik«, som Lyndon LaRouche har fordømt i årtier. Det er den udplyndringsmekanisme, hvorved nationer betaler og betaler og alligevel ender med mere gæld, end de havde fra begyndelsen, gennem ågerrenter, tvungne devalueringer og bankfolks kommissioner i kombination med betingelser om nedskæringspolitik. I Argentina, forklarede Fernández, begyndte denne »finansielle cykel« først i 1976 efter militærkuppet og fortsatte i 25 år. Hvordan virkede det? »Jamen, et lån forfaldt til betaling, og så gav de et nyt lån, og lagde flere renter og mere kapital til for at genfinansiere det. Ved I, hvad udenlandsgæld er? Det er en snebold, som vokser, efterhånden som den bevæger sig fremad, for som sædvanlig kunne vi ikke betale, så vi var altid i gang med at genfinansiere, og sådan gik det til, at det hele endelig eksploderede i 2001«, og Argentina gennemlevede verdens største insolvens.

Argentina langer hårdt ud efter Obamaregeringen over kampen mod gribbene; siger, at suverænitet er det eneste, relevante spørgsmål

Fredag, den 1. august 2014 – Efter at være blevet erklæret i »selektiv betalingsstandsning« den 30. juli, efter at man ikke opnåede nogen aftale med Dronningens (den engelske) gribbefonde, har den argentinske regering gjort det meget klart, at det ikke vil kapitulere – og heller ikke gjorde – over for det fundamentale spørgsmål om suverænitet og national værdighed, og lagde skylden for forhandlingernes fiasko præcis dér, hvor den hører hjemme, nemlig på Det hvide Hus' dørttrin.

I sin pressekonference torsdag morgen langede stabschef Jorge Capitanich hårdt ud efter den amerikanske regering direkte for dennes mangel på »rimelighed« og forudindtagede dommere, (**FORTSÆTTES S. 5**)

HOVEDARTIKEL: *Helga Zepp-LaRouche*: Sanktioner imod Rusland er slutspillet for rovdyrkapitalisme og forberedelsen til verdenskrig

2. august 2014 – De sanktioner, som EU – med den tyske regerings samtykke – har vedtaget imod finanssektoren og energiselskaberne i Rusland, rammer frem for alt Tyskland, maskinbygningssektoren og middelstanden, og de er en del af en konfrontationsstrategi, der – som den tidl. statssekretær i det tyske forsvarsministerium, Willy Wimmer, korrekt understreger – er en del af forberedelserne til en atomkrig med Rusland.

Vi har et problem: vi har en regering i Berlin, som ikke beskytter det almene vel og ikke afvender farer for os. Sanktionerne imod Rusland må på det skarpeste fordømmes og omgående ophæves. For på trods af al krigspropagandaen imod Putin findes der ikke engang den mindste skygge af bevis for, at Putin er ansvarlig for nedskydningen af det malajiske fly MH17, og endvidere: Det er regeringerne i Storbritannien, USA og Ukraine, som hidtil har nægtet at offentliggøre de eksisterende satellitfotos, AWACS-dataregistreringer og flysikkerhedens viden, for slet ikke at tale om den sorte boks, som netop den britiske regering har taget i forvaring.

Den krigshetz, som nu lanceres af en falanks uden fortilfælde af NATO-venlige efterretningsmagasiner, minder i fatal grad om »Stürmer«¹, og dengang var resultatet 80 millioner døde. Det minder også om mediekampagnen imod Saddam Hussein med angivelige masseudslettelsesvåben, som havde over en million irakiske ofre, og om Assad-regeringens angivelige anvendelse af kemiske våben, som også var løgn. Eller tidligere, episoden i Tonkinbugten, som leverede påskuddet til Vietnamkrigen med sine tre millioner ofre. Alt tyder på, at affæren med MH17-flyets nedskydning eller styrt enten drejer sig om en operation under falsk flag, eller muligvis endda om et helt andet element af krigsforberedelserne mod Rusland.

De pga. den forhastede fordømmelse af Putin vedtagne sanktioner vil, efter skøn fra Philippe Pegorier, chef for det franske selskab Alstom og præsident for Association of European Business (AEB), koste Tyskland omkring 300.000 industrielle arbejdspladser, frem for alt i maskinbygningssektoren, hvis russiske kunder som et resultat af sanktionerne får finansieringsvanskeligheder og annullerer kontrakter.

Med hensyn til Rusland handler det om regimeskift, som Wolfgang Münchau for nylig rått meddelte i en artikel i *Der Spiegel*. Skulle det lykkes at afskære den russiske økonomi fuldstændigt fra kapitalmarkedet, ville den russiske økonomi bryde sammen inden for få uger, iflg. Münchau, betalingssystemet »er finanskrigens atombombe«, og EU har ikke blot en fælles interesse i at stoppe Putin, men også instrumenterne til at gøre det. I de seneste dage har, i betragtning af situationen, stadig for få, men dog en hel række af personer advaret om en tredje,

termonuklear verdenskrig. Således advarede en kreds af tidligere forsvars- og udenrigsministre og sikkerhedseksperter fra European Leadership Network, Netværket af europæiske ledere, om, at konflikten i Østukraine sætter hele Europas sikkerhed på spil. Som særligt foruroligende opfatter sikkerhedseksperterne den kendsgerning, at en sådan krise uden forvarsel kunne tilspidse sig, udløst af uafhængige kræfter fra tredje part, som det for nylig skete med nedskydningen af MH17-flyet. Landenes ledelser behøver mere beslutningstid, især på baggrund af, at der stadig er tusinder af atomvåben i højeste alarmberedskab på begge sider. En atomkrig så at sige ved en fejl er absolut muligt.

Dette er ganske vist også rigtigt, men sandheden er endnu meget mere perfid, for der er også overlagte hensigter.

For den virkelige årsag til krigen ligger i kasinoøkonomiens transatlantiske systems totale bankerot. Koret af dem, som indtil videre, i betragtning af Argentinas heltemodige kamp for at forsvare sin suverænitet og sine 41 mio. borgeres almene vel imod hedgefondens NML's forsøgte røvertogt, selvretfærdigt skræpper op: »Jamen gælden skal betales«, er i færd med at få sig en overraskelse. Disse tilhængere af den »frie« markedsøkonomi fandt måske ikke noget mærkeligt i, at disse hedgefonds, NML Capital, beskyttet af det amerikanske retsvæsen, holder fast på at ville tjene en profit på seks år på 1.608 %.

Men de selv samme gribbefonde har, med rygdækning fra Obamaregeringen, i det forgangne halvandet år stille og roligt bragt sig i stilling i Europa og opkøbt europæisk bankgæld til en værdi af dusinvis, hvis ikke hundredevis af milliarder af euro, efter samme princip som i Argentina. De køber disse dårlige værdipapirer, som banken gerne vil flytte til et andet sted, for at bestå »stress-testene«, for 3-4 cent pr. euro, for derefter at vende spyddet rundt og opkræve den totale, oprindelige, nominelle værdi – fuldstændig, som i Argentinas tilfælde.

Ifølge rapporter i de spanske medier, som f.eks. *CincoDias.com*, har de selv samme gribbefonde, Paul Singers NML Capital og dets moderselskab Elliott Management, i løbet af året 2013 opkøbt nødlidende kredit (sikket et udtryk!) i Europas største bank Santander og andre spanske institutter som Bankia. De samlede omkostninger for Elliott var sølle 50 mio. euro, mindre end 4 % af den nominelle værdi. I marts måned 2013 købte Elliott dårlig kredit fra Santander til en værdi af 300 mio. euro for beskedne 12 mio., i august måned købte Elliott sammen med hedgefondene Lindorff og Cerberus Capital Management nødlidende kreditter fra Bankia til en værdi af 1,354 mia. euro for 38 mio. euro, 3,8 % af den nominelle værdi. Gribbefondene laver sådanne forretninger ikke blot i Spanien, men »hjælper« stressede banker i hele Europa med at slippe af med deres dårlige værdipapirer til en værdi af ca. 800 milliarder euro, for at de kan bestå Den europæiske Centralbanks løbende stresstests. Kort tid efter holder hedgefondene fast på at inddrive den oprindelige, nominelle værdi af ejendommene, lånene eller hvad det nu er – nøjagtig som i Argentinas tilfælde. De dumme bliver så de europæiske nationer, henholdsvis

¹ *Der Stürmer* var en egentlig nazi-avis, udgivet af Julius Streicher fra 1923 til slutningen af Anden Verdenskrig. Den spillede en vigtig rolle i nazisternes propagandamateriale.

disse nationernes borgere, som bliver eksproprieret i en gigantisk »bail-in«: Cypern-modellen for hele Europa. Senest på dette tidspunkt burde koret af dem, der selvretfærdigt skræpper op, få en klump i halsen (og måske endda nyde den, for det bliver deres sidste måltid). Hvorfor gør den tyske regering, med sanktionerne mod Rusland, sig selv til villig hjælp for et system, på hvis skydeliste Tyskland står som den primære skydeskive? Den, der vil besvare dette spørgsmål, må forstå Det britiske Imperiums rolle, og City of Londons såvel som Wall Streets rolle, som historisk set altid har været en gren af Imperiet.

Således har den tidligere russiske premierminister Sergei Stepaschin i et åbent brev netop beskyldt den britiske premierminister Cameron for ikke alene at støtte nazister i Ukraine, men også for i dag, helt i traditionen efter Chamberlain, som i 1938 dirigerede nazisterne ind i en krig mod Sovjetunionen, at ville trække EU ind i en krig mod Rusland.

Men også Willy Wimmer henviser i sin seneste artikel til briternes rolle, og han advarer: Den, som i denne situation bygger på USA, »eller, hvad der næsten er værre, på briterne, burde beskæftige sig indgående med den skæbne, som blev den tyske modstand mod 'Føreren' til del.« (Den tidligere amerikanske udenrigsminister Albright og Joschka Fisher havde for øvrigt ofte sagt, at man under ingen omstændigheder kunne overlade Rusland kontrollen over sine omfangsrige råstoffer.) Dermed hentyder Wimmer tydeligvis til den britiske efterretningstjenestes (og andre vestlige tjenesters) rolle, som omgående forrædte Hitlers fortvivlede modstandere, der havde vendt sig mod dem, til Gestapo.

For Det britiske Imperium har hadet Tyskland mindst lige så længe, og af de samme, geopolitiske årsager, som Rusland. Således skrev Sir John Wheeler-Bennet i et memorandum efter det mislykkede attentat den 20. juli², at det »er til vores fordel, hvis udrensningerne fortsætter. Gennem den mislykkede sammensværgelse er vi, såvel som USA, blevet forskånet for de vanskeligheder, som kunne være blevet resultatet af en sådan bevægelse. Ydermere fjerner den nuværende udrensningebølge formodentlig mange individer, som kunne have skabt vanskeligheder for os, fra scenen, ikke blot efter en vellykket sammensværgelse, men også efter, at Nazi-Tyskland var slået ned. Gestapo og SS har, med fjernelsen af et udvalg af dem, som efter krigen utvivlsomt ville have vist sig som 'gode' tyskere, ydet os en betragtelig tjeneste.«

Nutidens »gode« tyskere, det er middelstanden og maskinbyggerne, der vil eksportere til Rusland, Kina, Indien osv., og som derfor skal ruineres, for at den skamskudte, tyske industri, som er moden til angreb, så meget desto lettere kan løbes over ende af bankernes og hedgefondenes uanstændige krav i de kommende »bail-ins«. Der går en uafbrudt linje fra Milners og McKinders geopolitik, som førte til Første Verdenskrig, over Versailles-traktatens betingelser, som skulle holde Tyskland nede i

al evighed, og mordene på underskriverne af Rapallo-traktaten, finansieringen af Hitler gennem chefen for Bank of England Montagu Norman, Prescott Bush, (farfar til George W. Bush og far til George H.W. Bush, -red.), og Averell Harriman, og fjernelsen af tyske industri anlæg gennem den britiske besættelsesmagt efter Anden Verdenskrig og frem til det kup at få tyskerne til at ombringe sig selv gennem sanktioner mod Rusland.

Det er på høje tid at skifte kurs og gøre en ende på Det britiske Imperiums politik. Samarbejde med BRIKS-landene og Latinamerika, der netop, gennem bygningen af den Nye Silkevej, er i færd med at opbygge en ny, mere retfærdig, økonomisk verdensorden, er den vej, som vi må vælge. Og – de Gaulle havde ret: *Forræderiske Albion!*³

(FRA SIDE 3)

hvilket meget præcist karakteriserer dommer Thomas Griesa og den særlige mester⁴ Daniel Pollack som værende »agenter for gribbefundene.«

I udredelsen af sin argumentering gjorde Capitanich det meget klart, hvorfor Obama omgående burde stilles for en rigsret.

»USA er ansvarlig for ikke at handle på en passende måde«, sagde Capitanich. »Kom ikke til os med den undskyldning, at retssystemet er uafhængigt.« Det, som USA er uafhængig af, at »rimelighed. Det er uafhængigt af beslutninger, som er i overensstemmelse med det internationale finanssystems funktion, men det er ikke uafhængigt af gribbefundene.«

Det amerikanske retssystem har udvist »dårlig praksis«, anklagede Capitanich. »Vi har set en markant inkompetence« fra [specialmester] Pollack, som mislykkes i at »skabe betingelserne for fornuftige forhandlinger ... han forstod ikke processen, eller respekterede Argentinas tilstand som en suveræn nation.«

Griesas mangel på indførelse af pause i sin domsafsigelse var overlagt, anklagede stabschefen, med den ene hensigt at formindske »regeringens muligheder for at træffe afgørelser. Men tag ikke fejl«, advarede han. »Regeringen vil honorere sine forpligtelser ... Lad der ikke herske nogen tvivl om, at ... dommer Griesa ikke er en uafhængig dommer; han er en agent for gribbefundene. Pollack er agent for gribbefundene. Så hvad er det for et retssystem, I taler om? Hvad er det for et uafhængigt retssystem, I taler om? Vi taler om en stats ansvar, dvs. USA, for at skabe betingelserne for respekt for nationernes uhindrede suverænitet. Dette er Argentinas standpunkt – et *fornuftsstandpunkt*. Argentina vil forfægte sine rettigheder foran det internationale samfund«, især, fordi det har en overvældende, international støtte.

Capitanich kom også ind på den vanvittige, globale situation, både mht. finansielle og strategiske spørgsmål.

³ Albion, fra oldgræsk, er den ældste, kendte betegnelse for øen, der udgør Storbritannien. Bruges endnu i dag i poetiske sammenhænge.

⁴ Eng. 'special master'; en myndighed udpeget af en dommer for at sikre, at retskendelser faktisk bliver fulgt.

² Attentatet mod Adolf Hitler 20. juli 1944. Det blev forsøgt af oberst Claus von Stauffenberg i førerhovedkvarteret *Ulveskansen* i Rastenburg i Østpreussen.

»Det internationale samfund kan ikke støtte en lillebitte gruppes handlinger, som har til hensigt at underminere den proces, hvor et suverænt land frivilligt gennemgår en omlægning«, sagde han. »Men hvad kan vi forvente fra et verdenslederskab, som ikke engang er i stand til at inter-

det betyder intet for dem, at nationers suverænitet bliver undermineret. De er ligeglade med, at folk bliver dræbt, og de vil ikke gøre, hvad det er meningen, de skal gøre, med disse ganske små grupper« (af gribbe).

»Denne situation kan ikke fortsætte i det uendelige«, advarede han. »Det er ikke muligt for verden at sameksistere med disse typer af ganske små aktører, der forvridet det internationale finanssystems funktionsmåde, relationer mellem nationer, udøvelsen af suverænitet og, frem for alt, nationernes vilje.«

Argentinas standpunkt står fuldstændig fast og klart, erklærede han. »Forsvaret af det argentinske standpunkt er forsvaret af vores suverænitet, forsvaret af vore ressourcer, forsvaret for vore børns daglige brød ... [Internationale ledere] har ikke tøvet med at fremprovokere krige, med at intervenere i nationer med det ene formål at tilegne sig ressourcer ...«

»Vi vil fortsætte med at gøre, hvad vi gør«, sagde han, »i en sammensat verden.«

Capitanich skitserede flere muligheder, som Argentina overvejer, inklusive at bringe sin sag for den Internationale Domstol i Haag, eller indlede en debat i FN. Han nævnte også behovet for at »indkalde til en international konference« for at behandle spørgsmål om tilsyn, som ville forhindre gribbefonde i at løbe amok.

smugler deres industrielle affald til Afrika, har Credit Agricole dumpet sit giftaffald i Bulgarien. Historien startede imidlertid i Grækenland. CAB var det Bulgarske datterselskab af Empiroki-banken, den græske bank, som CAF ejede, og så siden, under den græske gældskrise, solgte til den Græske Nationalbank, Grækenlands største private bank, for 1 Euro, og således overlod alle bankens dårlige lån til dem. Så undergik NGB, sammen med alle de andre banker, en regerings-bail-out ved hjælp af 25 mia. euro fra bail-out-fondene.

Sceneskift til Portugal. 15 % af Banco Espirito Santo ejes af CAF, som har været partner med Espirito Santo-familien i årtier. Sidste maj begyndte CAF at trække sig ud af BES, da denne udstedte et aktieudbud for at rejse en mia. euro i kapital for at bestå Den europæiske Centralbanks Kvalitetstest af Aktiver. Imidlertid »opdagede« de Portugisiske tilsynsmyndigheder uregelmæssigheder mellem de tre 'holdingselskaber', der er hjemmehørende i Luxembourg, og igennem hvilke familien kontrollerer banken, og en kriminel efterforskning blev indledt.

Til trods for efterforskningen løb aktieudbuddet af stablen og medførte en reduktion af Espirito Santo-familiens ejerskab. Men CAF reducerede også sin andel fra 20,12 % til 14,6 %, og udgik af forsikringsdelen af BES.

Faktisk ventede disse to ulykker blot på at ske, og CAF-forbindelsen tyder på det faktum, at hovedbegivenheden ikke vil indtræffe i »periferien«, men i centrum, dvs. i Frankfurt, Paris og London.

Portugals Banco Espirito Santo-krise er ikke perifer, men central

24. juli 2014 - De to perifere 'ulykkes-hændelser' inden for bankverdenen i den forløbne uge, sammenbruddet af Bulgariens Corporate Commercial Bank (CCB) og betalingsstandsningen af Banco Espirito Santo (BES), har en fællesnævner: den franske bank Credit Agricole. CA er både en kernebank for Eurozonen og en systemisk bank. Det, vi ser, er derfor perifere symptomer på et systemisk kollaps.

I Bulgariens tilfælde har CA dumpet deres gæld til CCB. I Portugals tilfælde kan den franske bank have gjort, eller være i færd med at gøre, det samme med BES. CCB gik konkurs i sidste måned og forårsagede et stormløb på andre banker, alt imens bankens ejer tilsyneladende flygtede ud af byen med de millioner, han tog fra banken. Under stormløbet på bankerne var den bulgarske centralbank af EU blevet bemyndiget til at indsprøjte mere end 3 mia. euro i nødlidviditet i banksystemet. Den overførte derpå de 'gode' aktiver fra CCB til Credit Agricole i Bulgarien (CAB)

CAB var et datterselskab af Credit Agricole France (CAF) indtil for få måneder siden, da det blev solgt til CCB for 96 mio. euro. Den havde aktiver for 500 euro. Så CAF slap ud, mens legen var god. Skønt landet ikke er medlem af Eurozonen, har Bulgarien nu ansøgt om, at dets banker kommer under tilsyn af det nye ECB-kontroltilsyn.

Med andre ord, i lighed med virksomheder, der

Bail-in kommer i Portugal ved smitteoverførsel

Fredag, den 1. august 2014 – Portugals største bank, Banco Espirito Santo (BES), er groft regnet en bank i størrelsesordenen 100 mia. dollars, ikke i klasse med de transatlantiske storbanker, men omtrent på størrelse med den tyske Landesbanken, som begyndte at blive insolvent i 2007.

BES' massive tab i første halvår på 5 mia. dollars, som blev meddelt sent den 30. juli (hvilket kan sammenlignes med et tab på ca. 100 mia. dollars i JPM Chase), er det næstsidste skridt i hele Espirito Santo-gruppens sammenbrudsproces. Skønt det blev sent annonceret den 31. juli af Bank of Portugal for at rejse kapital og rense ud i bankens ledelse, er banken alt for systematisk blevet dårligt styret til, at den kan opkøbes af en gigant, og den har dumpet alt for store tab på sine nylige leverandører af kapital til, at den er i stand til at rejse de nu pludseligt nødvendige yderligere 5 mia. dollars.

Læs: Schiller Instituttets Specialrapport (på dansk): »Dodd-Frank dræber: Hvordan USA blev en del af det internationale bail-in-regime«

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/873>

Så det næste, sandsynlige skridt bliver enten en bail-out (som opbruger hele Portugals fond til bank-bail-outs) eller en bail-in (konfiskering af kundernes indeståender, -red.), eller en giftcocktail af begge dele. BES' aktier og obligationer er begge i færd med at kollapse i forventning herom.

Ud over de portugisiske og brasilianske Telecomselskaber, hvor aktierne i begge selskaber allerede er faldet til at være højrisiko-aktier, så truer bail-in også den franske bank Credit Agricole, som indtil for en måned siden havde BES-aktier for mere end 1 mia. dollars, samt andre finansselskaber, som har store aktieposter.

De store tab, som BES har fra gæld, som BES-gruppens holdingselskaber og andre enheder skylder banken, og som allerede er gået bankerot, var kendte. Men overraskelsen i chok-meddelelsen om BES' tab var et omtrentligt 1,5 mia. dollars »forbehold mod gæld solgt til BES-klienter, men bogført uden om regnskabet gennem enheder til særlige funktioner.« Dette inkluderer tilsyneladende gæld fra BES-gruppen, som blev dumpet på intetanende indskydere gennem »salg i bankernes detailnet«. Så en bail-in vil også ramme disse indskydere. Det var dette, som gjorde bail-in i Cypern og Spanien (Bankia-gruppen) til drivkraften i den dødbringende nedskæringspolitik.

Den anden overraskelse var, at BES ikke har taget nogen forholdsregler imod betydelige tab på sit 4 mia. dollars store lån til BES Angola, som allerede har problemer, og bankens tab kan derfor være endnu større end meddelt.

Det britiske Imperium er klar til at sende hele Europa ud i betalingsstandsning ved hjælp af deres gribbefonde og sanktionerne mod Rusland

Fredag, den 1. august 2014 - De samme rovgriske gribbefonde, der har fået grønt lys af Obamaregeringen og USA's Højesteret til at sende den argentinske nation ud i betalingsstandsning og udslette den og dens 41 millioner indbyggere fra jordens overflade, har i stilhed hen over de seneste 18 måneder bragt sig i stilling til at opkøbe for snesevis, for ikke at sige hundredvis, af milliarder dollars dårlig gæld fra Europas førende banker, for 3-4 cent pr. dollar, for siden at dreje om på hælen og benytte deres korruperte retssystemer til med tvang at opkræve den fulde pålydende værdi – à la Argentina. Efter at have vædet deres ganer på mindre ådsler, såsom som nødlidende gæld i den Demokratiske Republik Congo, Rumænien og Peru, og med domstolens tildeling af licens til at dræbe i tilfældet Argentina, har Det britiske Imperiums gribbe nu rettet deres blik mod større bytte: Europa.

Forhenværende BIS-økonom: Vi er på vej mod et nyt krak

Forhenværende cheføkonom i BIS, William White, fortalte *Focus Money*, at vi stadig er midt i krisen og har det værste til gode. Den finansielle krises aktører »har i sandhed ingenting lært«, siger White. »Jeg tror, at årsagen til finanskrisen var en overdreven politik med billige penge i kombination med nye, finansielle produkter. Dette har ført til en gigantisk kreditboble, især i de avancerede økonomier. Der er intet, der reelt har ændret sig siden. En aktiv finanspolitik pumper kreditvolumen umådeligt op lige som før, dvs. gør det samme, som oprindeligt udløste katastrofen.«

Med reference til den nylige BIS-rapport, som opfordrede centralbanker til omgående at afslutte QE og hæve

rentesatserne, siger White, at »BIS mener – og jeg er enig – at problemet med gældssætning sluttelig er et solvensproblem. Folk giver ikke penge ud, hvis de er bange for, at de ikke kan overholde deres forpligtelser i fremtiden. Men vi bør realistisk indrømme, at mange debitorer er praktisk talt insolvente og aldrig bliver i stand til at bære deres gældsbyrde.«

»Meningsfulde tiltag kunne være omlægning, gældsnedskrivning, afskrivning af kreditter, genkapitalisering af banker – men dette er ikke centralbankernes opgave, men snarere regeringernes« siger White. Hans budskab er, at alle tøjlerne er blevet overdraget til centralbankerne, som forfølger en politik, der snart vil forårsage endnu et krak, som er værre.«

Ifølge mange rapporter i de spanske medier, inklusive CincoDias.com, opkøbte Paul Singers NML Capital og dens ophav, Elliott Management – den førende gribbefond i det aktuelle overfald på Argentina – i løbet af 2013 for mindst 1,3 mia. euro nødlidende lån fra Europas største bank, Banco Santander, og associerede spanske finansinstitutioner, såsom Bankia. Den totale omkostning for Elliott var blot 50 mio. euro, mindre end 4 % af lånenes pålydende værdi. Elliott købte også det spanske gældsinddrivelsesselskab Gesif i slutningen af 2013, for at konvertere det til sin operationelle base i Spanien til den forventede bølge af 'business' i 2014.

I marts 2013 købte Elliott Management for 300 mio. euro dårlig gæld af Banco Santander for det ubetydelige beløb af 12 mio. euro. I august samme år gik Elliot sammen med to andre gribbefonde – Norges Lindorff, og det New York-baserede Cerberus Capital Management – for at købe for 1.354 mio. euro nødlidende lån fra konkursramte Bankia. Elliott tog broderparten, 1 mia. euro, for 38 mio. euro, eller 3,8 % af den pålydende værdi.

Lindorff har også været i gang med at gøre sig klar til handling i 2014, idet de har købt Banco de Sabadells og siden Banco Santanders afdeling for »gældsinddrivelse«, Reintegra Comercial Espana, hvilket, som Lindorffs direktør Andre Fangnes forklarede, ville »udvide det langtidengagement, som gruppen har med Banco Santander i Europa, og som også er et vigtigt skridt i dens vækststrategi.« Lindorff har for indværende 3.500 ansatte i 11 europæiske nationer, inklusive Norge, Tyskland, Rusland og Spanien (hvor de har 720 ansatte).

Gribbefondene opkøber store mængder af nødlidende gæld, ikke kun i Spanien, men over hele Europa, i *aftalt spil* med de konkursramte banker. Det er ment som en hjælp til at bestå stresstesten, som Den europæiske Centralbank gennemfører for tiden, idet det lægger for henved 800 mia. dollars i nødlidende lån i fast ejendom og anden dårlig gæld af hos gribbene. (Eurozonens dårlige gæld beløber sig i alt til mindst 1,5 - 2,0 billioner dollars i deres regnskaber.) På dette tidspunkt er det briternes slagplan at sende deres ofre, Europas nationer, ud i betalingsstandsning, disse nationer, som med overlæg er blevet svækket økonomisk af de sanktionsrunder, der nu bliver pålagt Rusland. Selve Rusland bliver udset som angrebsmål med økonomisk krigsførelse for med overlæg at drive landet til misligholdelse af sine lån, som talerør

for City of London, Ambrose Evans-Pritchard, for nylig pralede med.

Dette er, hvad Lyndon LaRouche har beskrevet som et massivt, globalt forsøg på bail-in af Det britiske Imperium. Dets gennemførelse vil sluttelig udslette 6 ud af 7 mia. mennesker på planeten, hvilket er Det britiske Imperiums erklærede hensigt.

LaRouche fordømte gribbenes træk mod Europa som en »total svindel, den størst tænkelige svindel overhovedet. Det er det samme som den absolutte svindel, som bestod i det målrettede angreb på Rusland. Dette kommer alt sammen fra London. Læg skylden helt og holdent dér, hvor den hører hjemme: Det er Det britiske Imperium.«

Europæiske og russiske, politiske beslutningstagere opfordrer til handling for at forhindre en atomar konfrontation

Fredag, den 1. august 2014 – En arbejdsgruppe, bestående af meget fremtrædende europæiske og russiske, politiske beslutningstagere, har udstedt et dokument, som opfordrer til en ny mekanisme i Europa til krisehåndtering for at forhindre den aktuelle krise i at »sætte modstandere, der er bevæbnet med atomvåben, op imod hinanden.« Med titlen »Krisehåndtering i Europa i sammenhæng med begivenhederne i Ukraine« blev dokumentet udgivet torsdag under vejledning af Europæisk Lederskabsnetværk (ELN) i London; Russisk Råd for Internationale Anliggender (RIAC) i Moskva; Polsk Institut for Internationale Anliggender (PISM) i Warszawa og Organisationen for International Strategisk Forskning (USAK) i Ankara.

Blandt forfatterne til dokumentet er Malcolm Rifkind, tidl. udenrigs- og forsvarsminister i Storbritannien; Vyacheslav Trubnikov, tidl. direktør for Russisk Udenlandsk Efterretningstjeneste; Igor Ivanov, tidl. russisk udenrigsminister; Hervé Morin, tidl. fransk forsvarsminister; og Volker Ruhe, tidl. tysk forsvarsminister (se nedefor).

I deres pressemeddelelse, hvor de annoncerede rapporten, skrev Arbejdsgruppen for Samarbejde i det større Europa, at de mener, at »den aktuelle krise udsætter alle mennesker i Europa for fare og sætter potentielt modstandere, der er bevæbnet med atomvåben, op imod hinanden i et meget eksplosivt område.«

Dette dokument kommer efter et dokument, som blev udgivet i januar måned, og som advarede om, at hvis man ikke omgående forfulgte et større samarbejde mellem Øst og Vest, så ville situationen degenerere til en »ny periode med konfrontation i Europa.« Nu skriver de, at de beklager at måtte meddele, at dette er sket, og derfor opfordrer arbejdsgruppen i dette sekundære holdningsdokument om Krisehåndtering i Europa begge sider til at:

»Udøve total militær og politisk tilbageholdenhed, ikke blot indbyrdes, men også på vegne af alle deres relevante allierede og partnere i de udvidede østlige og sydøstlige, europæiske områder. Der findes andre, fastfrosne konflikter i Georgien, Transnistrien og Armenien-Aserbajdsjan. En optrapning af en hvilken som helst af disse konflikter, som udløses af tredje part, der optræder uafhængigt, som i tilfældet med nedskydningen af MH17-flyet, kunne intensivere og udvide krisen mellem

Rusland og Vesten, selv om ingen af siderne har til hensigt at gøre det.«

Dernæst skitserer arbejdsgruppens dokument parametrene for en ny krisehåndteringsmekanisme:

»Benyt ivrigt militær-til-militær-kommunikation, udveksling af information og forholdsregler til gennemskuelighed til fordel for at undgå utilsigtede fjendtlige militære møder mellem NATO og Rusland. Der er allerede indtruffet hændelser, hvor en ulykke kun lige blev undgået, og der er behov for handling, både for at formindske chancen for, at der opstår lignende hændelser, og for at forøge lederskabets beslutningstid i en sammenhæng, hvor tusinder af atomvåben fortsat er i højeste alarmberedskab på begge sider.«

»Gå ind i en direkte dialog med hinanden omkring underliggende spørgsmål, som er kilde til bekymring i relationen mellem NATO og Rusland, ikke mindst omkring fundamentalt afvigende fortolkninger og fremstillinger mht. de principper, der er indlagt i Helsingforslutakten.«

Dokumentet anerkender både Ruslands såvel som minoriteters interesser, og erklærer klart, at de er enige om, at Ukraine ikke bør blive medlem af NATO, og at det eneste håb for landets udvikling er det konkrete samarbejde mellem Europa og Rusland. »I betragtning af denne kendsgerning«, skriver de, »bør EU og Rusland fortsætte en stiltfærdig dialog om den fremtidige skabelse af et muligt, økonomisk rum fra Lissabon til Vladivostok«, selv om de tilføjer, at dette kunne komplementere »både idéen om en Eurasisk Union på den ene side og et Transatlantisk Handels- og Investeringspartnerskab (TTIP) på den anden side.«

De opfordrer til fuld støtte til OSCE's bestræbelser og tilskynder til, at NATO-Ruslandsrådet atter bør begynde at mødes. Denne nuværende krise bør løses, skriver de, således, at samarbejdet kan fortsætte og blive mere effektivt i Afghanistan, i forbindelse med programmet for atomkraft i Iran, og i forbindelse med EU's, NATO's og Ruslands samarbejde om anti-radikalisme og -terrorisme i Syrien og andetsteds i Mellemøsten og Centralasien.

I betragtning, hvem underskriverne er, kan dette dokument ikke med lethed afvises. Andre underskrivere inkluderer: Des Browne, tidl. forsvarsminister i Storbritannien; Adam Daniel Rotfeld, tidl. polsk udenrigsminister; Paul Quiles, tidl. fransk forsvarsminister; Anatoly Adamishin, tidl. russisk viceudenrigsminister og ambassadør til Storbritannien; Özdem Sanberk, tidl. tyrkisk viceudenrigsminister; Alexei Gromyko, fungerende direktør for Det russiske Videnskabsakademis europæiske Institut; og Tarja Cronberg, tidl. finsk medlem af EU-parlamentet og tidl. direktør for Institutet for Fredsforskning i København.

GLASS-STEAGALL, IKKE EU-FASCISME

Bankunionen vil tage dine penge og dit liv!

Vi har løsningen på den økonomiske krise:

Få hele Schiller Institutets udførlige trepunktsprogram for en økonomisk genrejsning i Danmark:

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>